

služné, které bylo v témže odstavci smlouvy přislíbeno žalovanému za jeho činnost v řečeném biografu. Má tudíž uvedená smlouva charakteristické znaky smlouvy o propachtování kinematografické licence, i když se žalovaný ve smlouvě označuje jako obchodní zmocněnec, pověřený vedením biografu. Kdyby byl spolek B.-H. zamýšlel ustanovit žalovaného skutečně jen svým obchodním zmocněncem, nebylo by dobře pochopitelné, proč onu smlouvu uzavřel též se žalobcem. Propachtování kinematografické licence, které nebylo příslušným správním úřadem schváleno neb aspoň vzato na vědomí, jest podle § 9 min. nař. č. 191/1912 ř. z. nicotné (rozh. č. 13846, 15051 Sb. n. s.). Ježto zákaz je dán na ochranu veřejného zájmu, jest k nicotnosti takové pachtovní smlouvy přihlížeti z úřadu. Měly se proto nižší soudy i bez námítky stran zabývatí otázkou, je-li smlouva ze dne 2. srpna 1932 platná či nikoliv, a vyzvati strany podle § 182 c. ř. s., aby přednesly skutkové okolnosti pro posouzení této otázky potřebné, zejména byla-li řečená smlouva příslušným správním úřadem schválena nebo vzata na vědomí, a aby nabídly o tom důkazy. Ježto nižší soudy tak neučinily, zůstalo řízení vadné. Tato vadnost měla rozhodující vliv na právní posouzení této rozepře. Kdyby totiž bylo zjištěno, že smlouvu ze dne 2. srpna 1932 správní úřad ani neschválil ani nevzal na vědomí, byla by nicotná a ta nicotnost by zasáhla i dohodu stran ze dne 5. října 1932, která jest jen novou úpravou práv a povinností, které byly pro strany rozepře domněle založeny smlouvou ze dne 2. srpna 1932, a v tom případě by tu nebyl základ, z něhož je vyvozován zažalovaný nárok. Je-li však z úřední moci přihlížeti k nicotnosti smlouvy o propachtování kinematografické licence, platí to i o smlouvě, již se upravuje vzájemný poměr spolupachtýřů na základě takové nicotné smlouvy.

Ježto dovolací soud bez zjištění skutečností potřebných pro závěr, zda smlouva ze dne 2. srpna 1932 byla příslušným správním úřadem schválena nebo vzata na vědomí, nemůže rozhodnouti ve věci samé, nezbylo než rozhodnouti, jak se stalo.

Čís. 16845.

Prohlásí-li odvolací soud dovolání za přípustné, musí v rozsudku zřetelně uvést, že tak činí pro zásadní význam rozhodnutí (§ 502, odst. 3, c. ř. s. ve znění čl. I. č. 2 zák. č. 251/1934 a čl. I. č. 314/1936 Sb. z. a n.).

Nestačí pouhá doložka v rozsudkovém výroku, že se dovolání prohlašuje za přípustné.

(Rozh. ze dne 6. dubna 1938, Rv II 956/36.)

Srov. rozh. č. 2909 Úr. sb

O d v o l a c í s o u d potvrdil rozsudek soudu první stolice, jímž byl žalovaný uznán povinným zaplatiti žalobci 2.132 Kč 90 h s přísl., a při vynesení rozsudku a v rozsudkovém výroku uvedl pouze, že »dovolání se prohlašuje za přípustné«.

N e j v y š š í s o u d odmítl dovolání.

D ů v o d y:

Dovolání čelí proti p o t v r z u j í c í m u rozsudku odvolacího soudu a předmět sporu, o němž by měl dovolací soud rozhodnouti, nepřevyšuje 7.000 Kč. Dovolání by bylo v takovémto případě pokládati za přípustné jen tehdy, kdyby je odvolací soud v rozsudku prohlásil za přípustné podle čl. I. č. 2 zák. č. 251/1934 a čl. I. zák. č. 314/1936 Sb. z. a n., protože jde o rozhodnutí zásadního významu.

Odvolací soud pojal sice do rozsudkového výroku stručnou doložku, že »dovolání se prohlašuje za p ř í p u s t n é«, ale to nestačí a nejvyšší soud není tím vázán při posuzování otázky přípustnosti dovolání, kterou jest mu řešiti z úřadu, ježto tím nebylo vyhověno jasnému předpisu zákona, který neposkytuje odvolacímu soudu oprávnění, aby prohlásil ve svém rozsudku dovolání za přípustné podle své libovůle, nýbrž udílí mu toto oprávnění jen výjimečně a za výslovného předpokladu, že j d e o r o z h o d n u t í z á s a d n í h o v ý z n a m u, o č e m ť s e t e d y m u s í o d v o l a c í s o u d v r o z s u d k u z ř e t e l n ě v y s l o v í t i. Uvedený zákonný předpis jest vykládati přesně, protože jde o ustanovení výjimečné.

Ježto v souzené věci odvolací soud neprohlásil ve svém rozsudku ani výslovně, ani aspoň poukazem na ustanovení čl. I. č. 2 zák. č. 251/1934 Sb. z. a n., že tu jde o rozhodnutí zásadního významu, nemá řečená jeho doložka právního významu a nejvyšší soud k ní nemůže přihlížeti.

Bylo proto dovolání jako nepřípustné odmítnouti (§ 507, odst. 1, c. ř. s.).

Čís. 16846.

Manžel není podle §§ 92, 1029 obč. zák. zavázán z nákupů potřeb pro domácnost uskutečněných manželkou, která, ač není jejich manželství ani rozvedeno ani rozloučeno, nesdílí ani nevede manželskou domácnost. V takovém případě není manžel zavázán k náhradě pohledávání z takových nákupů manželky ani podle §§ 91, 1042 obč. zák., dával-li své manželce přiměřenou částku na výživu její i příslušníků rodiny.

(Rozh. ze dne 6. dubna 1938, Rv II 505/37.)

Srov. rozh. č. 12938 Sb. n. s.